

Sygn. akt VI U 375/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 wrzesień 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

Protokolant: protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. R.

przeciwko (...)w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. R.

od orzeczenia (...)w W. z dnia (...). znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 375/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)roku nr: (...) (...) w W. (dalej jako: (...)) zaliczył M. R. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe ze względu na przyczynę o symbolu 05-R, ze wskazaniem, że jest on zdolny do wykonywania pracy. Od powyższego orzeczenia M. R. wniósł odwołanie, w wyniku rozpoznania którego orzeczeniem z dnia (...)roku (...)w W. (dalej jako: (...)) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...).

(orzeczenie (...) z dnia 16.05.2016r. i orzeczenie (...) z dnia 20.07.2016r. – akta (...))

Od powyższego orzeczenia (...) z dnia (...)roku M. R. wniósł odwołanie do Sądu, w którym wnosił on o ustalenie, że naruszenie sprawności jego organizmu uzasadnia zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zamiast lekkiego. W uzasadnieniu odwołania odwołujący się podniósł, że zły stan jego zdrowia fizycznego nie został uwzględniony w orzeczeniu.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie. Organ wskazał w swej argumentacji, że na podstawie dokumentacji medycznej oraz badania M. R. przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego oraz oceny pracownika socjalnego, ustalili, iż stan zdrowia odwołującego kwalifikuje go do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Stan naruszenia sprawności organizmu M. R. powoduje ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. R. od wielu lat ma dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego i lewego stawu kolanowego. U odwołującego się występują zmiany skórne na rękach i na nogach. W 2012 roku był leczony w oddziale dermatologicznym z rozpoznaniem wyprysku kontaktowego rąk i stóp. W dniu 10 grudnia 2013 roku przeżył operację lewego stawu kolanowego z powodu dolegliwości bólowych i uczucia niestabilności podczas chodzenia. W trakcie zabiegu operacyjnego stwierdzono zwyrodnieniowe uszkodzenie rogu tylnego łąkotki przysródkowej. Uszkodzoną część łąkotki usunięto. Dolegliwości bólowe stawu utrzymują się. Porusza się z pomocą kuli łokciowej.

(dowód: akta (...), zeznania M. R. protokół z rozprawy z dnia 26 kwietnia 2017 roku od 00:01:04 do 00:08:12)

U odwołującego się M. R. stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe w obrębie lewego stawu kolanowego, stawów biodrowych i kręgosłupa są o niewielkim stopniu nasilenia. Zmiany o takim nasileniu powstają wraz z wiekiem, ograniczają sprawność i wydolność układu ruchu. W obecnym stanie zaawansowania nie wymagają leczenia operacyjnego, tylko leczenia rehabilitacyjnego. Kwalifikują się do przyznania lekkiego stopnia niepełnosprawności. Chodzenie z pomocą kuli łokciowej może być uzasadnione. Nie ma natomiast klinicznych wskazań do zastosowania gorsetu ortopedycznego. Nie ma konieczności trwałej lub długotrwałej pomocy innej osoby z powodu niezdolności do samodzielnej egzystencji. Odwołujący może korzystać z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 12- 12 verte)

U M. R. rozpoznano również słabo dodatnie objawy korzeniowe z odcinka lędźwiowego. Bez niedowładów, zaników mięśniowych. Ostatnie badanie rezonansu kręgosłupa lędźwiowego wykazało wielopoziomowe wypukliny dyskowe w odcinku lędźwiowym, które jednak nie powodują fazy ostrego lub podostrego zapalenia korzeni nerwowych, typu rwy kulszowej. Powyższe dolegliwości także nie uzasadniają zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 22-23)

Również pod względem dermatologicznym rozpoznane u odwołującego się schorzenia dermatologiczne pod postacią wyprysku kontaktowego skóry rąk i stóp o charakterze przewlekłym i nawrotowym nie uzasadniają zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ani też nie powodują one jego całkowitej niezdolności do pracy. Powyższe dolegliwości powodują naruszenie sprawności organizmu wymagające jedynie konieczności zaopatrzenia w środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, a zatem kwalifikują M. R. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

(dowód: opinia biegłego z zakresu dermatologii i alergologii oraz chorób zawodowych skóry – k. 47 - 52)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentacji medycznej oraz akt (...), opinie biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii, dermatologii i alergologii oraz chorób zawodowych skóry, którzy wypowiedzieli się w niniejszej sprawie i którzy zgodnie orzekli, że stan zdrowia odwołującego się nie uzasadnia zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ani też nie przemawia on za uznaniem, iż odwołujący się jest niezdolny do pracy. Z wszystkich tych opinii jednoznacznie wynika, że odwołujący się nie spełnia warunków do uznania go za osobę niezdolną do pracy, a jego stan zdrowia uzasadnia zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Opinie te cechowały się rzeczowością i fachowością, stąd też Sąd przyjął wynikające z nich ustalenia i oparł się na nich ustalając stan faktyczny na potrzeby rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Wobec faktu,

iż stan zdrowia odwołującego się został wszechstronnie zbadany Sąd uznał, iż nie zachodzi konieczność dodatkowego uzupełnienia materiału dowodowego. Ponadto strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia zasadności odwołania M. R. od orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez (...) w W. dnia (...) roku, którym (...) w W. utrzymał w mocy orzeczenie (...)w W. z dnia (...) nr: (...). Odwołujący się kwestionował zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. - Dz. U. z 2016r., poz. 2046, ze zm.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

1) znaczny;

2) umiarkowany;

3) lekki.

Z art. 4 ust. 2 tej ustawy wynika z kolei, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 przywołanej ustawy).

W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że odwołujący nie spełnia przesłanek do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W sprawie wydawało opinię trzech biegłych różnych specjalności (ortopedii i traumatologii, neurologii, dermatologii i alergologii oraz chorób zawodowych skóry), którzy zgodnie orzekli, badając stan zdrowia odwołującego pod kątem zarówno ortopedycznym, jak i neurologicznym i dermatologicznym, a także analizując dokumentację medyczną, że odwołujący powinien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. Ponadto biegli specjaliści z różnych dziedzin zgodnie orzekli, że nie powinien on być uznany za osobę w ogóle niezdolną do jakiegokolwiek pracy. Stąd też Sąd uznał, że odwołanie M. R. jest niezasadne, bowiem zarówno (...) w W., jak i (...) w W. prawidłowo orzekły o lekkim stopniu niepełnosprawności odwołującego na stałe oraz o tym, iż jest on zdolny do wykonywania pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, oddalając odwołanie.